

Prospekt SLG Celje. Sezona 1965/66, št. 7. Izdalo in založilo Slovensko ljudsko gledališče Celje. Predstavniki: upravnik Slavko Belak. Urednik Janez Zmavc. Naklada 1500 izvodov. Cena N din 0.40. Natisnila tiskarna GP »Celjski tisk« Celje.

SLG

INVENTURA 65

**NAŠE NAJVEČJE BOGASTVO
JE ČLOVEK**

— še dobro, da je tako poceni

SLOVENSKO LIUDSKO GLEDALIŠČE CELJE

Miloš Mikeln

INVENTURA 65

Satirični kabaret

Režija: Miloš Mikeln

Scena in kostumi: Vida Zupan-Bekčičeva

Glasba in izvedba: Edo Goršič

Lektor: Janez Žmavc

NASTOPAJO:

JANEZ BERMEŽ

MARJAN DOLINAR

MARIJA GORŠIČEVA

DRAGO KASTELIC

MINU KJUDROVA

SANDI KROŠL

JOŽE PRISTOV

BRUNO VODOPIVEC (debut)

Inspicent: Cvetko Vernik — Šepetalka: Olga Puncerjeva — Tehnično vodstvo: Franjo Cesar — Razsvetljava: Bogo Les — Odrski mojster: Franc Klobučar — Krojaška dela: Amalija Palirjeva, Jože Gobec in Oto Čerček — Frizerska dela: Vera Srakarjeva — Slikarska dela: Ivan Dečman — Rekviziterska dela: Ivan Jeram — Čevljarska dela: Konrad Faktor — Garderoba: Angela Korošec.

PREMIERA 11. MARCA 1966 ob 19.30

Prihodnja premiera bo dramatizacija po japonskih zgodbah Rynosukeja Akutagave RAŠOMON. Delo sta evropeizirala Fay in Michael Kanin. Režiral bo kot gost Mirč Kragelj.

MILOŠ MIKELN

se je rodil 23. maja 1930 v Celju. Po šolanju je filozof in režiser. Prvi gledališki krst je doživel na prvem festivalu slovenske in jugoslovanske sodobne drame v Celju 1955. leta. Začelo se je

z »Dežjem v pomladni noči«, pred tem pa je postavil na naše deske svojo dramatizacijo Finžgarjevega romana »Pod svobodnim soncem«. V Celju še: »Petra šeme pozna poroka«, 1956 (gostovanje na Sterijinem pozorju), »Atomske bombe ni več«, 1957; potem »Golobje miru«, 1959 in »Samorastniki«, 1960, oboje v Mariboru, nato »Administrativna balada«, 1963, v ljubljanski Drami in nazadnje »Inventura 65« v Mestnem gledališču ljubljanskem.

Zadnje dramsko delo, ki ga je dokončal in je že v repertoarju za prihodnjo sezono v ljubljanski Drami, so »Stalinovi zdravniki«. Kot režiser je v sezonah 1954/56 režiral v takrat poklicnem Prešernovem gledališču v Kranju: Arzen in stare čipke, Piknik, Pohujšanje v dolini Šentflorjanski itd.

Bil je urednik pri različnih časopisih, že drugo leto pa je v svobodnem poklicu. Eden od osmih slovenskih književnikov, ki si služijo svoj vsakdanji kruh samo s pisanjem.

INVENTURA PETINŠESTDESET! NOVICE! LANSKI PETTISOČAK, NA KATEREM JE BILA NAPISANA SLOVENIJA V CIRILICI, JE ZAMENJAL NOVI PETDESETAK. NA NJEM BO SLOVENIJA ZA KRANJSKO, ŠTAJERSKO IN PRIMORSKO V LATINICI, ZA POSAVJE OD BREŽIC NAPREJ PA V CIRILICI, ZA PREKMURJE, BELO KRAJINO IN RIBNICO PA V GOTICI.

MINU KJUDROVA

se je rodila 24. aprila 1942 v Trstu. Šolala se je v Sežani, Kopru in Ljubljani, kjer je absolvirala na AGRFTV na

oddelku za dramsko igro v razredu prof. Ivana Jermana. Potem pa je prišla naravnost v Celje, z njo pa še skoraj ves njen letnik (Branko Grubar, Drago Kastelic in Štefan Volf). Celje jo pozna še od prej. V tretjem letniku je kot študentka gostovala v »Rdeče in modro v mavrici« (Jing-tai) in v »Jubileju« (Zdenka). Kot stalno angažirana igralka pa je debitirala v vlogi Nine v »Kralju na Betajnovi«, 1964/65.

Minu se še ni srečala z novejšimi tokovi modernega gledališča, čeravno si zelo želi igre v kakšnem avantgardnem delu. V teatru se dobro počuti, mnogo igra, vloge so mnogovrstne, ni ji usojen samo en tip igre. V kakšnem večjem gledališču bi zagotovo igrala samo naivke, frklje...

Njen razpon sega zdaj od poetično krhke podobe Jing-tai do psihološko realistične karakterne igre v vlogi Jessice v »Umazanih rokah«. To dvoje je doslej najraje igrala. Vmes je vse, kar zahteva repertoarno gledališče od mlade igralkе. S satirami se srečuje že drugič.

Minu je prikupna, priljubljena in — bog pomagaj, naj nam oprostí — vsako gledališče potrebuje naivko (beseda ima vendarle nepregledne razsežnosti), trenutno pa je ona edina te sorte v našem teatru... Smisel za komedijsko in tragično požlahtnuje to morebitno preobilje v mejah ene same stroke.

Na fotografiji je Minu Kjudrova v vlogi Veronike v Novačanovem »Hermanu Celjskem«. Uprizoritev na Starem gradu poleti 1965.

MILOŠ MIKELN O SATIRI

Po mojih lanskoletnih televizijskih »četrtih četrtkih« in po ljubljanski premieri »Inventure 65« so me ljudje večkrat vpraševali, če se mi zdi, da moja satira »... kaj pomaga,« če je »... zaradi nje kaj boljše,« če je torej tako delo »... koristno, če se spleča.«

Na taka vprašanja zmerom odgovorim: »Ne. Ne pomaga.«

Ja, če bi bile stvari tako preproste, da bi bilo za odpravo družbenih krivic in posamičnih človeških slabosti zadosti že to, da jih nekdo javno osmeši!

Ampak žal svet ni tako preprosto in prijetno urejen. Več truda in muk zahteva.

Naloga satire ni v tem, da svet izboljšuje. Zato satirik ni »razočaran«, če se pojavi, ki jih je osmešil, ponavljajo še naprej. Satira ni prižnica, s katere izboljšujemo svet in odpravljamo naše skupne in posamične napake, ampak je naša slaba vest. Zmerom prisotni boleči posmeh, ki ima za hrbtno pripravljeno vedro mrzle vode za tistega, ki bi rad počival v samozadovoljstvu, domišljavosti. V vsakem uspehu, v vsakem napredku so tudi črne pege, včasih samo črne, drugič že gnojne in hudo boleče. Satira izpusti prvo — uspeh — in pokaže samo na drugo: pege, gnoj, bolečino. Tako satira osvešča in v tem osveščanju je ves njen pomen.

Zato tudi ne morem pritrilno odgovarjati na vprašanja, nič manj poenostavljajoča kakor je gornje, namreč na ugovore: »Ampak saj naši ljudje in naša družba niso samo posmeha vredni, temveč tudi pohvale, niso samo taki, kakor jih kaže tvoja satira — zato jih pokaži še z druge plati, sicer ti bomo očitali enostranskost!«

Je že res, z ene same strani se nikoli ne vidi vsa resnica — ampak saj vse prevečkrat gledamo z ene same strani, s tiste druge, satiri najbolj oddaljene. Zato bomo zdajle samo satiriki. Samo zabavljali bomo. Hvali naj kdo drugi in kdaj drugič. Ima pač vse na svetu svoja pravila: kam pa pridemo, če bi med hvalnico zabavljali ali med satiro hvalili? Himna naj bo himna, satira pa satira — red mora biti.

KOVINOTEHNA

Mariborska cesta 17

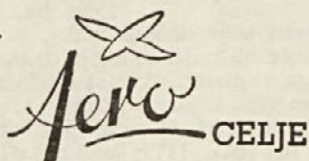
Veletrgovina uvoz — izvoz

Celje, tel. 39-71, telex 03416, telegram KOVIT Celje
p r o d a j a :

kvalitetna jekla, barvne kovine, kroglične ležaje, orodje
vijačno blago in žičnike, instalacijski material

TOVARNA

CELJE

KOCENOVA 4 — Telefon 30-12

SE PRIPOROČA S SVOJIMI IZDELKI

Naš zaščitni znak jamči za kvaliteto

Tovarna žičnih izdelkov

Ž I Č N A

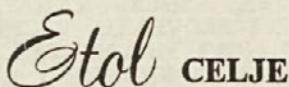
CELJE

Telefon 21-43

izdeluje različne vrste žičnega pletiva, žičnega platna,
vibracijska sita, transportne trakove za vse panoge in-
dustrije, šlarafija sedežev za avtomobile, kavče itd., ter
kovinsko pohištvo.

TOVARNA

CELJE
